

РЕШЕНИЕ

№ 10381

гр. София, 01.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **1817** по описа за **2024** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от С. Н. Г., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 4606 от 16.10.2023 г., по АНД № 8858/2023 г., по описа на СРС, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия К, № 3809578, издаден от СДВР, с който на основание на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно, незаконосъобразно, необосновано, постановено в нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Касаторът релевира доводи за недоказаност на реалната скорост на движение, несъответствие на номера на снимката, пороци при съставянето на протокола за използване на АТСС. Твърди се изтекла давност, както и несигурност на санкционираното лице относно обстоятелството дали той е действителния водач по време на твърдяното нарушение. Претендира разности.

С. Н. Г., редовно призован, не се явява в с.з и не се представлява.

Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представлява.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за

неоснователност на касационната жалба и правилност на решението на СРС.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение СРС е потвърдил електронен фиш за налагане на глоба серия К, № 3809578, издаден от СДВР, с който на основание на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП.

Въззивният съд въз основа на представените доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 10.07.2020г. в 14:32ч. в [населено място], по Околовръстен път срещу център за гуми „Д.“ с посока от [улица]към [улица], при ограничение на скоростта от 80км/ч., жалбоподателят управлявал МПС лек автомобил марка „Тойота Рав 4 2.0 ВВТИ“ с рег. [рег.номер на МПС] със скорост от 116 км/ч. превишавайки максимално допустимата скорост на движение с 36 км/ч., с което било установено посредством техническо средство АТСС АРН САМ S1. Служител на СДВР съставил обжалвания електронен фиш относно констатираното нарушение.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, Софийски районен съд е направил извод за съставомерност на административното нарушение както от обективна, така и от субективна страна и не е констатирал наличието на основания за отмяна на обжалвания електронен фиш.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

По наведените пред настоящата инстанция възражения за допуснатите в хода на административното производство при съставянето на процесния фиш, с които се твърди засягане правото на защита на санкционираното лице, касационният съд намира следното:

При напълно изяснена фактическа обстановка районният съд е направил законосъобразния извод, че касаторът е извършил нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП. Чл.21, ал.2 от ЗДвП въвежда забрана за водачите на МПС, при избиране на скоростта на движение, да превишават определените с пътен знак ограничения на скоростта, които за пътно превозно средство от категория „В” (каквото е процесното) в района на нарушението е било 80 км/час.

За неизпълнение на забраната за превишаване на определената в закона или с пътен знак скорост в населено място, чл.182, ал.1, т. 4 предвижда административно наказание „глоба“, която за превишаване от 31 до 40 km/h - с глоба 400 лв. Както се установи по-горе, скоростта, с която е засечено да се движи МПС „Тойота Рав 4 2.0 ВВТИ“ с рег. [рег.номер на МПС] е 116 км/ч, като е отчетена допустимата грешка в полеви условия от 3%. Поради което правилно е установено превишението на скоростта от 36 км/ч.

Безспорно в настоящия случай нарушението е установено чрез заснемането му с техническо средство като според разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП санкцията, предвидена в закона, се налага чрез електронен фиш. С оглед начина на установяване на нарушението и издаването на електронен фиш и липсата на възражения от страна на санкционираното лице относно самоличността на водача, при обективна

възможност да направи такива, съдът счита за безспорно доказано авторството на касатора в извършеното нарушение.

Възраженията на касатора за недоказаност на реалната скорост на движение на МПС-то се опровергават категорично от цялата доказателствена съвкупност по административната преписка. Както СРС е разяснил във въззивното производство, при така действащата уредба на издаването на електронен фиш, няма възможност за човешка намеса при установяване на нарушението, като се избягва субективният човешки фактор. Изводите на СРС относно доказаната техническа изправност на заснемащото устройство, пълнотата и съответствието на протокола за използване на АТСС със снимковия материал и всички останали материали в административното производство, са безпротиворечиви, обективни, мотивирани, поради което настоящата инстанция не намира за необходимо да ги преповтаря.

Възраженията на касатора за изтекла давност във връзка с изминалия период от извършване на нарушението до връчването на електронния фиш, не намират нормативна опора, с оглед липсата на законово ограничение относно срока на връчване на електронния фиш, считано от датата на извършване на нарушението. Както СРС правилно е разграничил, разпоредбата на чл. 34 ЗАНН не разпростира приложното си поле върху издаването на ЕФ.

С оглед на всичко гореизложено, настоящата инстанция намира, че фактическата обстановка, нарушението и авторството на деянието са правилно установени в хода на протеклото административнонаказателно производство пред наказващия орган и в производството пред въззивната инстанция.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита за неоснователни направените в касационната жалба възражения и за правилни и обосновани фактическите и правни изводи на СРС, мотивирали го да потвърди обжалвания ЕФ.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърден ЕФ следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и липсата на претенции за разноски от страна на ответника по касация, съдът не следва да се произнася по въпроса за разноските.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4606 от 16.10.2023 г., по АНД № 8858/2023 г., по описа на СРС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.